

Slavica Isovska je rojena leta 1980 v Kopru. Po končani gimnaziji in srednji glasbeni šoli, se nekaj let pozneje vpiše na študij fotografije na Višjo strokovno šolo v Sežani, kjer diplomira iz reportažne fotografije. Razstavljala je na nekaj samostojnih in več skupinskih razstavah pri nas in v tujini (Ljubljana, Koper, Sežana, Rijeka, Grožnjan, Pazin, Buje, Vodnjan, Brtonigla, Novigrad, Momjan, Sveti Vinčenat, Dubrava, Firenze, Trieste,...) Za svoja dela je bila večkrat nagrajena. Je članica Udruge Fotografa Istre (UFI).

Kontakt:

Slavica Isovska

E-mail: slavica.isovska@gmail.com

Telefon: +386 (0)31 573 108

Samostojne razstave:

2012: "Načini gledanja same sebe", italijanska skupnost Momjan (HRV)

2012: "Za urbanim horizontom-Šutka", Mestna galerija Orsola Buje (HRV)

2013: "Za urbanim horizontom-Šutka", Mestna galerija Fonticus Grožnjan (HRV)

pokrovitelji razstave

Cetis Direkt d.o.o., Celje

Izdal: Aq galerija

Oblikovanje in tisk: Filter urbane rešitve d.o.o.

Fotografije: Slavica Isovska

Postavitve razstave: Slavica Isovska in Robert Hutinski

Aq galerija

Na okopih 2, 3000 Celje, Slovenija

www.facebook.com/aq.galerija

Tel.: 040 629 870, 031 254 079

Slavica Isovska

razstava

Mons Veneris in Načini gledanja same sebe

13. junij - 1. julij

AQ galerija, Celje

Slavica Isovška

Mons Veneris

Načini gledanja same sebe

Slavica Isovška v svojem ciklu fotografij Mons Veneris izpostavlja žensko telo. Na fotografijah se izmenjuje kompozicija dveh teles. Prvo, v ospredju, ki samoza-vestno kaže svojo popolno izklesanost in drugo, v ozadju, z brazdami časa, ki opravlja ponavljajoče se gibe vstajanja in leganja v posteljo. Ponavljajoči se prizor v ozadju gole ženske in kovinske postelje, kakršne smo vajeni videti v bolnicah ali zaporih, zada konflikten kontrast per- fektnemu telesu v ospredju. Njene repet- itivne kretnje pa rišejo brezizhodnost in negotovost. Ta ženska je ujeta v svojem, družbi nepopolnem, telesu in vezana na hladno kovinsko posteljo, kot da je bol- na, kot da potrebuje nego, neodločena in nesamozavestna. Nasprotno se fan- tomska lepota navidezno približuje in oddaljuje, premika skozi brezračen prostor, kot prikazen ujeti ženski, njeno nasprotje, morda njene sanje, njen ideal. Prekrivajoči se posnetki lahko asociirajo na spomine ali pa sanje. Ponavljajoči se prizori navdajajo z nenavadno grozo in vprašanji: »Je naša nepopolnost ujet- nica družbene težnje po perfekciji? Je ujetnica željna popolnega telesa ali pa je nepopolnost spomin tega čudovitega telesa v prvem planu?«

Isovška v svojem delu ne izpostavlja le vprašanje telesnosti, temveč približa

notranja doživljanja ženske, izpostavljene zahtevam današnje družbe. Tako fotografij ne gledamo s perspektive kritike podružbljanja ženskega telesa, ampak empatično spremljamo njeno blaznenje zaradi svojih zu- nanjih kvazi napak. Ossip Brik v svojem eseju Kar oko ne vidi pravi, da naloga filma in kamere ni imitirati človeško oko, temveč videti in zapisati tisto kar človeško oko običajno ne vidi. Film in fotografsko oko nam lahko pokažeta reči iz nepričakovanih zornih kotov in nenavadnih postavitev. Te možnosti bi morali izkoristiti.

Isovška v svojem delu uspešno prepleta dve umetniški zvrsti, gibljivo sliko in skulpturo, ter ju združuje v sekvencah fotografij in sicer z načinom prekrivanja slik. Umetniški deli sta avtorici dali zagon za nas- taneke novega. Vsak medij izražanja nalaga svoje omejitve umetniku, tako je Isovška postavlja v nov kontekst skulpturo Ameriškega umet- nika Johna DeAndrea in projekcijo dveh Portugalskih videastov Joaoa Ma- ria Gusmaoa ter Pedra Paiva, ki ju med seboj kolažira in tako uporabi za svojo lastno izpoved. Močna zgodba izražena s senzibilnim občutkom za kompozicijo in mehkiimi barvami pa toliko bolj pritegne oko k razisko- vanju skrivnostnega prostora intime.

Jasna Klančičar

